

**Ὁμιλία Σεβ. Μητροπολίτου Ἱεραπύτνης καί Σητείας κ. Κυρίλλου
κατά τόν Ἑσπερινό τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ
Ἁγίου Νικολάου Ἀρετσοῦς Καλαμαριάς (Πέμπτη 5 Δεκεμβρίου 2019)**

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα τῆς εὐλογημένης αὐτῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, Μητροπολίτα Νέας Κρήνης καί Καλαμαριάς και ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ κ. Ἰουστίνε, Σεβασμιώτατε καί σεπτέ Μητροπολίτα Γέρον Δέρκων κ. Απόστολε, Σεβαστοί Πατέρες, ἐντιμότατοι Ἄρχοντες καί εὐλογημένε καί περιούσιε λαέ τῆς προσφυγικῆς καί φιλαγίου Καλαμαριάς,

Συναχθήκαμε ἀπόψε στόν πανηγυρίζοντα καί περικαλλή τοῦτο Ἱ. Καθεδρικό Ναό Ἁγίου Νικολάου Ἀρετσοῦς γιά νά ἐορτάσουμε, νά τιμήσουμε καί νά πανηγυρίσουμε τήν ἐτήσια μνήμη ἑνός πραγματικά μεγάλου, λαοφιλοῦς καί ἐπώνυμου τῆς νίκης Ἁγίου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Ἀναμφισβήτητα, κάθε Ἅγιος ἀποτελεῖ ἕνα πολύτιμο καί ἀνεκτίμητο θησαυρό γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία. Ἰδιαίτερα, ὅμως, ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ὁ μέγας θησαυρός τοῦ Καθεδρικοῦ σας ναοῦ, καί ὀλόκληρης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς σας, ἀφοῦ ἐδῶ φυλάσσεται τμημα τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του καί ἰδιαίτερος τιμᾶται ἡ μνήμη του. Μέ ἰδιαίτερη συγκίνηση μετέχει καί ἡ ἐλαχιστότητά μου στήν λαμπρή καί πάνδημη πανήγυρή σας, ἀφοῦ μετά πολλῆς χαρᾶς καί ἐξιδιασμένης τιμῆς ἀποδέχθηκα τήν φιλάδελφη καί εὐγενική πρόσκλησή σας, Σεβ. ἅγιε Ἀδελφέ καί φίλε κ.κ. Ἰουστίνε, γιατί μᾶς συνδέει παλαιά, μακρά, γνήσια καί ἀδελφική φιλία ἀπό τά χρόνια τῶν σπουδῶν μας ἐδῶ στήν Συμβασιλεύουσα.

Ἡ χαρά μου εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη, γιατί στούς ναούς τῆς Μητροπόλεώς σας διακόνησαν κατά τό παρελθόν ὡς Ἀρχιμανδρίτες δύο Ἀρχιερεῖς ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη Ἱεραπύτνης καί Σητείας, ὁ ἐκ τῶν Προκατόχων μου ἐξ Ἱεραπέτρας μακαριστός Μητροπολίτης Ἱεραπύτνης και Σητείας κυρός Φιλόθεος Βουζουνεράκης κατά τά ἔτη 1951-1956 ὡς Προϊστάμενος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως καί Ἱεροκήρυκας στούς ναούς τῆς Καλαμαριάς, ἀλλά καί ὁ αἰόιδιμος Μητροπολίτης πρ. Μπουένος Ἄϊρες κυρός Γεννάδιος Χρυσουλάκης, ὁ ἐκ Σητείας, ὡς Ἐφημέριος ἀρχικῶς ἀπό τά ἔτη 1950 ἕως 1960 τῆς Ἁγίας Τριάδος καί κτήτορας τοῦ ὁμώνυμου Ἱεροῦ Ναοῦ ἀλλά καί στήν συνέχεια ὡς Προϊστάμενος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως ἀπό τά ἔτη 1960 ἕως 1964.

Ἀπόψε τιμοῦμε «τόν προστάτην τῶν ὀρφανῶν καί τῶν χηρῶν, τῶν πεινῶντων τόν τροφέα, τόν πλουτιστήν τῶν πενομένων, τῶν αἰχμαλώτων τόν ρύστην, καί τῶν πλεόντων τόν σωτήρα» (Μεγαλυνάριο Ἁγίου Νικολάου). Τιμοῦμε καί τόν προστάτη τῶν Θαλασσῶν, τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ καί ὄλων τῶν ναυτικῶν μας. Ἰδιαίτερος ὁ Ἑλληνας ναυτικός βλέπει στό πρόσωπο

τοῦ γέροντος Ἁγίου Νικολάου τόν ἄγρυπνο φρουρό καί φύλακα, πού τόν συντροφεύει στίς ὥρες τῆς γαλήνης καί τῆς νηνεμίας ἀλλά κυρίως στίς ὥρες τῆς φουρτούνας καί τῆς θαλασσοταραχῆς. Ὁ Πανάγιος Νικόλαος, ὡς θερμός ἀντιλήπτορας καί ἀδιαμφισβήτητος σύμμαχος καί ἀντιλήπτορας δέν προστατεύει καί διασώζει μόνο ὅσους καταβρέχονται ἀπό τά κύματα τῆς θάλασσας, ἀλλά κυρίως ὅσους ἀγωνίζονται νά διαπλεύσουν τίς τρικυμίες τοῦ βίου καί νά ἀντιμετωπίσουν ἀποτελεσματικά τίς «ἐφόδους τῶν πολυπλόκων πειρασμῶν».

Ὁ ἱερός ὑμνογράφος παρομοιάζει τόν ἅγιο Νικόλαο μέ κρήνη ἀκένωτη, ἀπό τήν ὁποία πηγάζει ἀδιάλειπτα ἡ θαυματουργική χάρη του. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, ἀπό τήν βρεφική ἡλικία, κατά τό δεύτερο μισό τοῦ 3^{ου} αἰῶνα στά Πάταρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπό τό ἀκριτικό Καστελόριζο, ὅπου γεννήθηκε, ἔδειξε τά πρῶτα σημεῖα ἀγιότητας. Ὅλη τήν ἐβδομάδα θήλαζε κανονικά, ὅπως κάθε βρέφος, ὅμως κάθε Τετάρτη καί Παρασκευή δέν θήλαζε παρά μόνο μετά τή δύση τοῦ ἡλίου. Ἀνατράφηκε ἀπό τούς εὐσεβεῖς γονεῖς του «ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. 6,4), μέ νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, μετοχή στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὑπακοή στήν Εὐαγγελική δικασκαλία. Οἱ εὐποροὶ γονεῖς του φρόντισαν ἐπιμελῶς ἀπό τήν ἡλικία τῶν ἑξί ἐτῶν νά συνδυάσουν τή φιλομάθεια καί τήν ὀξύνηιά του μέ τήν εὐσέβεια καί τό ἐκκλησιαστικό ἦθος του.

Παρότι ἦταν ἀκόμα νεαρός, οἱ Κληρικοί καί ὁ λαός τῶν Πατάρων ἐκτιμοῦσαν βαθύτατα τήν πνευματική ὀριμότητά του καί τόν ἀποκαλοῦσαν «παιδαριόγεροντα», καί μάλιστα ζήτησαν ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Μύρων νά τόν χειροτονήσει Κληρικό, γιά νά τόν ἔχουν ποιμένα καί δάσκαλο. Καί ὅπως χαρακτηριστικά διασώζει ὁ βιογράφος του, ὁ Ὅσιος Συμεών ὁ Μεταφραστής, κατά τήν χειροτονία του, ὁ χειροτονῶν Ἐπίσκοπος προεῖδε κατά παράδοξο τρόπο τήν πορεία τοῦ ἁγίου ὁμολογώντας: «Ὁ Νικόλαος σύντομα θά γίνῃ Ἀρχιερεὺς καί θά παρηγορεῖ τούς πονεμένους, θά προστετεύει τούς φτωχοὺς καί τά ὀρφανά, θά ἀμυνθεῖ ὑπὲρ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καί θά ὀδηγήσῃ πολλές ψυχές κλονισμένων καί βασανισμένων στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Καί πράγματι δικαιώθηκε κατά πάντα γιά τά προφητικά του αὐτά λόγια σχετικά μέ τήν μετέπειτα πορεία τοῦ ἁγίου Νικολάου. Ἀπό τήν ὥρα τῆς χειροτονίας του ἔγιναν φανερές οἱ ἀρετές του καί αὐξήθηκαν ἀκόμη περισσότερο, ἡ φιλάνθρωπία, οἱ ἀγαθοεργίες, ἡ ἐλεημοσύνη καί ἡ προσευχή του ὑπὲρ τοῦ ἀγαπημένου λαοῦ του.

Ἐπίσης, ὅταν ταξίδεψε στά Ἱεροσόλυμα γιά νά προσκυνήσει τούς Ἁγίους Τόπους, μέ τήν προσευχή του κόπασε τή φοβερή τρικυμία πού ξέσπασε καί ἀπειλοῦσε νά καταποντίσει τό πλοῖο, γι' αὐτό καί ὁ Ἅγιος τιμᾶται ὡς ὁ κατ' ἐξοχήν προστάτης τῶν ναυτικῶν καί ὄλων τῶν θαλασσινῶν. Ὑπάρχουν ὅμως καί πολλές ἄλλες ἀφηγήσεις τόσο στά Συναξάρια ὅσο καί στήν προφορική

λαϊκή παράδοση για τή σωτηρία πλοίων και ναυαγῶν, ἐνῶ πολυάριθμα εἶναι τὰ ἀφιερώματα ὁμοιωμάτων πλοίων στίς ἱερές εἰκόνες του.

Ἀργότερα, μέ θαυμαστό τρόπο ἐπελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Μύρων, θέση ἀπό τήν ὁποία δίδασκε καί θεράπευε τίς ὑλικές καί πνευματικές πληγές καί παρηγόρησε πολλούς τεθλιμμένους. Ἡ πρώτη ἀρετή τοῦ ἁγίου ἦταν ἡ ὀρθή καί δυνατή πίστη του στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, γιά τήν ὁποία φυλακίστηκε. Εἶναι «κανόν πίστεως», ὅπως ἀναφέρει τό Ἀπολυτίκιό του, δηλ. ὁ χάρακας μέ τόν ὁποῖο χαράζουμε εὐθεῖες γραμμές πρός τήν ὀρθή κατεύθυνση. Ἡ πίστη εἶναι ἡ ζωντανή σχέση Θεοῦ καί ἀνθρώπου καί αὐτή ἡ σχέση ἐμπιστοσύνης τοῦ ἀνθρώπου πρός τόν Θεό δέν εἶναι μιά διανοητική ὑπόθεση, ἀλλά τρόπος ζωῆς, «ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων». (Ἐβρ. 11,1) κατά τόν Ἀπ. Παῦλο. Καί ὁ ἅγιος ἐμπιστεύθηκε τόν Θεό ἀπόλυτα, ὁμολογώντας σθεναρά τήν πίστη του, τήν ὁποία ἔκανε πράξη, κανόνα καί τρόπο ζωῆς.

Πέρα ὅμως ἀπό τήν ὀρθή πίστη διδασκόμαστε ἀπό τόν βίο καί τήν πολιτεία τοῦ ἁγίου Νικολάου τήν ἐγκράτεια καί τήν ἀσκητικότητα. Ὁ Ἅγιος ἦταν «εἰκόνα πραότητος» καί «ἐγκρατείας διδάσκαλος», ὅπως τόν χαρακτηρίζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος. Ὅταν οἱ γονεῖς του πέθαναν, μοίρασε τή μεγάλη περιουσία του γιά νά θρέψει τούς πεινῶντες, νά ντύσει τούς γυμνοῦς, νά περιθάλψει ὀρφανὰ καί χῆρες καί νά προικίσει φτωχές κοπέλες. Ἡ ἀπαράμιλλη φιλανθρωπική δράση του μᾶς διδάσκει νά ἐλεοῦμε τούς πτωχοῦς καί ὅλους τούς ἐμπερίστατους καί ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας καί νά συντρέχομε τούς ἀναξιοπαθοῦντες, ἀφοῦ κατά τόν σοφό Σολομῶντα «Δανεῖζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν» (Παρ. ιθ' 17).

Μέ ἀκατάβλητο θάρρος ἀντιμετώπιζε τούς αἰρετικούς τῆς ἐποχῆς του. Κατά τόν τελευταῖο μεγάλο διωγμό τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὁ ἅγιος συνελήφθη, ἐξορίσθηκε, βασανίσθηκε καί φυλακίστηκε, ἐπειδή ἐμψύχωσε τό λογικό ποίμνιό του στήν πίστη του στόν Χριστό. Ὅταν βασίλευσε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀποφυλακίσθηκε, ὅπως καί ὅλοι οἱ τότε φυλακισμένοι γιά τήν πίστη τους Χριστιανοί, καί ὁ ἅγιος ἐπέστρεψε στά Μῦρα, ὅπου ἀγωνίσθηκε γιά τήν ἐξάλειψη τῆς εἰδωλολατρίας στήν ἐπαρχία του καί μερίμνησε γιά ἔργα φιλανθρωπίας. Ὅταν ἀργότερα ἦρθε ὁ Ἄρειος νά βάλλει κατά τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας καί νά σχίσει τόν Ἄραφο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἅγιος ἐκλήθη νά λάβει μέρος, τό ἔτος 325, στήν Α' Οἰκουμενική Σύνοδο, ὅπου συντάχθηκαν τὰ πρῶτα 7 ἄρθρα τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως καί κατετροπώθηκε ἡ αἰρετική διδασκαλία τοῦ Ἀρείου. Μάλιστα ἀπό ἱερή ἀγανάκτηση ὁ πρᾶος, ταπεινός καί γεμάτος ἀγάπη ἅγιος Νικόλαος δέν δίστασε νά ραπίσει δυνατά τόν μεγάλο ἐκεῖνο αἰρεσιάρχη Ἄρειο γιά τίς κακοδοξίες πού ἐκστόμισε ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος, μέ συνέπεια νά τοῦ ἀφαιρεθεῖ τό Ὠμοφόριο, δηλ. τό διακριτικό Ἄμφιο τοῦ Ἐπισκόπου, καί νά

φυλακισθεῖ. Ὅμως, ὁ Χριστός δέν τόν ἐγκατέλειψε ἀλλά παρουσιάσθηκε τή νύκτα στή φυλακή καί τοῦ ἔδωσε τό Εὐαγγέλιο, ἐνῶ ἡ Παναγία τοῦ φόρεσε ξανά τό Ὡμοφόριο πού τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει ὁ Αὐτοκράτορας. Ὅταν πληροφορήθηκε τό θαυμαστό τοῦτο γεγονός ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τόν ἀποφυλάκισε, ζητώντας του συγγνώμη. Ὁ ἅγιος ἐπέστρεψε στά Μύρα, ὅπου ἔζησε τά τελευταῖα χρόνια τῆς ἐπίγειας ζωῆς του κοντά στό ἀγαπημένο του ποίμνιο, πού βαθύτατα τόν σεβόταν καί τόν εὐλαβεῖτο, γιατί καθημερινά ἔβλεπε καί ζοῦσε μεγάλα καί θυμαστά γεγονότα· ἔσωσε τήν πόλη ἀπό λιμό, ἔσωσε τρεῖς στρατηλάτες πού εἶχαν καταδικασθεῖ μέ συκοφαντία σέ θάνατο καί διέσωσε πολλά πλοῖα ἀπό θαλασσοταραχές καί ναυτικούς ἀπό πνιγμό.

Ὁ βίος καί ἡ πολιτεία τοῦ ἁγίου Νικολάου παρακινεῖ τήν ψυχή ὄλων μας γιά νά ὀδηγηθοῦμε σέ ἔργα ἀγαθά καί νά μιμηθοῦμε τή ζωή τῶν ἁγίων. Ἀναδείχθηκε ἀληθινός καί ἐνάρετος ποιμένας καί διδάσκαλος, μυροθήκη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὑπέρμαχος τῆς Ἐκκλησίας, «ὄρμος γαληνότητας». Ἀγρυπνοῦσε πάντοτε γιά τό ποίμνιό του, κάνοντας πράξη τόν λόγο τοῦ Κυρίου «ὁ ποιμήν ὁ καλός τήν ψυχήν αὐτοῦ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων» (Ἰω. 10,11). Ὑπῆρξε ἡ προσωποποίηση τῆς χριστιανικῆς εὐσπλαχνίας, ὁ ἰατρός τῶν νοσοῦντων, ὁ ρύστης τῶν ἐν κινδύνοις καί τῶν αἰχμαλώτων, ὁ προστάτης τῶν πτωχῶν, τῶν ὀρφανῶν καί τῶν χηρῶν, ὁ τροφέας τῶν πεινόντων, ὁ πλουτισμός τῶν πενομένων, ὁ συνοδίτης τῶν ὀδοιπόρων καί τῶν ἐν θαλάσῃ πλεόντων, ἡ παραμυθία τῶν θλιβομένων, ὁ θερμότατος προστάτης τῶν ἀδικουμένων, ὁ πρόθυμος ἀντιλήπτωρ τῶν ἐν ἀνάγκαις, ὁ ἀσφαλῆς φρουρός καί σωτήριος. Ἡ εὐεργετική παρουσία του ἐκδηλώθηκε ἀπλόχερα τόσο ὅσο ζοῦσε, ὅσο καί μετά τήν κοίμησή του, ὅπως μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση ἐπισημαίνεται στό ἐγκωμιαστικό δίστιχο τοῦ Συναξαρίου: «Ὁ Νικόλαος, πρέσβυς ὢν ἐν γῆ μέγας, καί γῆς ἀποστάς εἰς τό πρεσβεύειν ζέει». Ἡ Ἐκκλησία μας τόν τιμᾷ καί κάθε Πέμπτη, μαζί μέ τούς ἁγίους ἀποστόλους, ἐνῶ εἶναι ὁ μόνος ἅγιος, μετά τήν Παναγία μας, πού στήν ὑμνολογία ἀναφέρεται ὡς πανάγιος. Πλήθος ἱερῶν ναῶν ἔχουν ἀνεγερθεῖ πρός τιμήν τοῦ ὀνόματός του, τό ὁποῖο στό Ἅγιο Βάπτισμα φέρουν χιλιάδες χριστιανῶν.

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὡς ὀδοδείκτες καί φῶτα ὀλόφωτα γιά νά φωτίζουν τήν πορεία τῆς ζωῆς μας τούς ἀναρίθμητους ἁγίους της, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν ταπεινοί, ἀπλοί καί μυστικοί διάκονοι τῶν ἀδελφῶν τους, ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης καί τῆς προσφορᾶς, καί ἔγιναν μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ συλλέκτες τῆς θείας χάριτος καί πολύτιμα σκεύη, ὅπως ὁ σήμερα τιμώμενος ἅγιος Νικόλαος. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὑπενθυμίζει σέ ὅλους μας ὅτι γιά νά ἐορτάσομε ἕναν Ἅγιο, ὅπως τοῦ ἀρμόζει δέν ἔχομε παρά νά προσπαθήσομε νά μιμηθοῦμε τή ζωή καί τά ἔργα του. Γι' αὐτό καί ὅλοι μας ζητοῦμε τήν εὐχή καί τήν εὐλογία τοῦ ἁγίου νά τόν μιμηθοῦμε στήν πίστη, στήν ἐγκράτεια, στήν ἀγάπη, στή φιλανθρωπία καί τήν ἀλληλεγγύη πρός κάθε πονεμένο καί

άνύμπορο συνάνθρωπό μας, σέ κάθε άνθρωπο πού αποτελεί ζωντανή εικόνα τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Ὅλοι μας ἐπικαλούμαστε τίς εὐχές καί τίς ἀδιάλειπτες πρὸς τόν Κύριο πρεσβεῖες του, ὥστε νά ἀγωνιστοῦμε φιλότιμα γιά νά ἀποκτήσουμε τίς ἀρετές του, ἀλλά κυρίως νά καλλιεργήσουμε τόν ἕσω ἄνθρωπο καί νά ἐναντιωθοῦμε στό ὑλιστικό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, πού καλλιεργεῖ καί προβάλλει τήν αὐταρέσκεια, τήν ἀκατάσχετη εὐδαιμονία καί τήν ἀχαλίνωτη πλεονεξία, τήν ἀκόρεστη δίψα γιά προβολή καί εἰδωλοποίηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, τήν ἀπομόνωση καί ἀποξένωσή μας ἀπό τόν Θεό καί τόν πλησίον μας.

Εὐχηθεῖτε, Σεβασμιώτατοι, Σεβ. Μητροπλῖτα Γέρον Δέρκων κ.κ. Ἀπόστολε, πού ἦλθατε ἀπό τήν ἐρατεινή Πόλη, ἀπό τήν Βασιλεύσα τῆς καρδιάς ὄλων μας, ἀπό τό ἀειλαμπές καί μαρτυρικό Φανάρι, πού τό φῶς του φωτίζει διηνεκῶς ὅλην τήν οἰκουμένη, κομίζοντας τήν εὐχή καί τήν εὐλογία τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, καί ἐσεῖς Σεβ. Ποιμενάρχα Σεβ. Μητροπολῖτα Νέας Κρήνης καί Καλαμαριάς κ.κ. Ἰουστῖνε, εὐχηθεῖτε ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἄγρυπνος πλοηγός καί προστάτης τῶν θαλασσιῶν, ὁ ὁποῖος σπεύδει πρὸς βοήθειαν κάθε ἀναγκασμένου ἀνθρώπου πού μέ θερμή πίστη καί εὐλάβεια τόν ἐπικαλεῖται στήν ξηρά καί στή θάλασσα, ἀλλά καί οἱ παρόντες στήν φεινὴ πανήγυρή μας Ὅσιοι, ὁ Ὅσιος πατήρ ἡμῶν Δαυίδ ὁ ἐν Εὐβοίᾳ, ὁ Γέρον, τοῦ ὁποῖου τήν εὐλογητική παρουσία τῆς Τιμίας Κάρας ἔχουμε στή φεινὴ μας πανήγυρη, καί ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Γεροντογιάννης, ὁ ἐν Μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου Καψᾶ Σητείας ἀσκήσας κατά τόν 19ο αἰ., τοῦ ὁποῖου τεμάχιο τιμίου λειψάνου κομίσαμε ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολή μας πρὸς διηνεκῆ εὐλογία, εὐχηθεῖτε νά πρεσβεύουν πρὸς τόν ἐν Τριάδι ἀληθινό Θεό νά φωτίζει τό σκότος τοῦ νοῦς μας καί νά ἐνισχύει τήν ἀγωνιστική μας πορεία στήν παρούσα ζωή, γιά τήν κατά Χριστόν προκοπή καί τελείωσή μας, ἐνόψει μάλιστα τῆς προετοιμασίας καί τῆς προσμονῆς μας γιά τόν ἑορτασμό τῆς «Μητροπόλεως τῶν ἑορτῶν», τῆς Σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἄγρυπνος προστάτης τῶν Ναυτικῶν, τῶν Λιμενικῶν καί ὄσων ταξιδεύουν στή θάλασσα, ὁ σκεπαστής καί θερμός ἀντιλήπτορας ὄσων βρίσκονται σέ ἀνάγκη, νά προστατεύει, νά σκεπάζει καί νά περιφρουρεῖ διηνεκῶς ἐσᾶς καί τίς οἰκογένειές σας, καί νά ὀδηγεῖ ὅλους μας πρὸς τό γαλήνιο λιμάνι τῆς σωτηρίας. Ἀμήν!

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα σέ ὅλους!